

[Stegger Nielsen.]

gernes kår ved løntillæg, faste eller midlertidige — ganske vist ikke i nær den udstrækning, man tror —, men man kan også gøre det på en anden måde og en langt bedre måde, nemlig ved at give de penge, de har i deres hænder, større købeevne og ved at lette de byrder i retning af skatter, der hviler på deres skuldre. Det er det, jeg har ønsket at påpege ved denne lejlighed. Her skal der en omstilling til i den kommende tid; det bliver aldeles nødvendigt. Og her burde man fra alle sider sætte sine kræfter ind.

Chr. Nielsen: Den højtærede finansminister var vist ikke helt fri for at prale lidt af sine evner som forhandler. Nu ved jeg ikke, om de er så enestående, at de kan tillade en sådan omgang pral, men jeg ved, at hvis disse evner er nogenlunde de samme som de spåmandsevner, finansministeren her gav udtryk for, er der sandelig ingen grund til at prale. Den højtærede finansminister ville fortælle, at hvis han havde stillet forslag om 4 portioner, ville jeg have mødt med krav om 8 portioner; jeg ved forresten ikke, om finansministeren ikke gik et skridt videre endnu og doblede yderligere op. Men det kan den højtærede finansminister nu ikke vide noget som helst om. De 6 portioner, mit parti har foreslået gennem ændringsforslaget i folketinget, var jo fuldtud sagligt begrundet. En lang række af udtalelser fra generalforsamlinger og møder blandt tjenestemændene har jo fastsat de 6 portioner. Vil den højtærede finansminister påstå, at de pågældende forsamlings også har fremsat overbudskrav? Yderligere nævnte jeg i mine første bemærkninger et enkelt eksempel, som viste, at 6 portioner ikke engang fuldtud vil dække de krav, som tjenestemændene, eller i alt fald enkelte tjenestemandsgupper, med rette kan stille. Når de københavnske postbude ligger 900 kr. bag den lønudvikling, der har fundet sted i København igennem 2 år, turde det være forholdsvis nemt også for en socialdemokratisk finansminister at regne ud, at de 300 kr. kun er en trediedel af det, disse mennesker har ret til. Men iøvrigt, når man vil stille det op som overbud at forlange en rimelig løn til statens tjenestemænd — og ikke blot til statens tjenestemænd, for man møder jo de samme toner, når arbejderne i det private erhverv har overenskomstforhandlinger, og vi kommer i et modsætningsforhold til socialdemokraterne —, vil jeg gerne heroverfor fastslå, at det for os ikke er afgørende at få lønnen

højest muligt op. Vi har gang på gang fastslået, at det afgørende må være, at der bliver holdt igen på prisudviklingen, at vi får en prisbevægelse i gang i nedadgående retning. Det kan virkelig ikke nytte noget, at man som finansminister står her og fortæller, at vi ikke kan give 6 portioner, for hvor skal vi få pengene fra? Sådanne tanker skulle man gøre sig på de tidspunkter, da man giver priserne frit løb. Det er dog en kendsgerning, at den socialdemokratiske regering har været medvirkende til, at en lang række maksimalpriser er blevet ophævet, og at de pågældende varer med det samme har fået en klækkelig forhøjelse. Det er to sider af samme sag, som man må være opmærksom på. Når den socialdemokratiske regering ikke vil forstå, at det betyder noget at komme i gang med en prisbevægelse i nedadgående retning, så må den virkelig finde sig i, at arbejderne og tjenestemændene forlanger stadige lønforhøjelser.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg forstod ikke rigtig det ærede medlem hr. Bouet, som, såvidt jeg opfattede det, mente, at vi i folketinget havde truffet aftale om, at de kommunale repræsentanter på en eller anden måde skulle drages med ind i forhandlingerne i fremtiden — nå ikke, jeg har altså misforstået det ærede medlem; ellers ville jeg berigtige det derhen, at der ikke er truffet en sådan aftale i folketinget, men jeg har altså misforstået det, det ærede medlem sagde.

Det ærede medlem hr. Chr. Nielsen mente, at jeg havde pralet lidt af mine forhandlingsevner. Hvis det, jeg har sagt, har fået karakter af noget sådant, beklager jeg det meget. Jeg har det iøvrigt sådan, at når jeg læser „Land og Folk“ til daglig, skal jeg nok komme ned fra eventuelle storhedsfornemmelser, jeg måtte have. For „Land og Folk“ har en forbløffende evne til at bringe folk ned på jorden, beskyldte dem for løgn, for uvederhæftighed, for forræderi, alle den slags små elskværdige bemærkninger, som nu engang kan samles i et blad af „Land og Folk“'s kvalitet, og det er ikke så lidt, som kan samles sammen dér. Jeg beklager meget, hvis jeg har gjort nogle bemærkninger, der har kunnet opfattes anderledes, end de var ment.

Jeg har, såvidt jeg forstår, også generet det ærede medlem hr. Chr. Nielsen ved at mene, at der ville være gjort overbud i andre situationer. Ja, det er naturligvis et spåmandsværk, det er klart, men jeg har et udgangspunkt derfor, nemlig dette, at